

a. - ще се стараятъ да осигурятъ и поддържатъ справедливи и хуманни условия за работа на мъжете, женитѣ и дѣцата върху тѣхнитѣ собствени територии, както и въ всички страни, кждето се простиратъ тѣхнитѣ търговски и индустриални връзки, и за тази целъ да учрѣдятъ и поддържатъ необходимитѣ международни организации;

a. - s'efforceront d'assurer et de maintenir des conditions de travail equitables et humaines pour l'homme, la femme et l'enfant sur leurs propres territoires, ainsi que dans tous pays auxquels s'étendent leurs relations de commerce et d'industrie, et, dans ce but, d'établir et d'entretenir les organisations internationales nécessaires;

конференция, на която се реши да се пристъпи къмъ назначаването на особени служители (функционери) въ всѣка страна, присъединила се къмъ борбата съ търговията съ жени и деца. Презъ 1910 г. се прие една конвенция, съгласно която всѣка страна се задължава да проучи средствата за борба съ търговията съ жени и деца и да ги приложи на практика.

Всички тия мѣрки, колкото и да способствуваха за ограничение на тая търговия, не се постигнаха особени резултати. Въ края на войната тя достигна своя връхъ. Това застави авторитѣ на договоритѣ за миръ да вмѣстятъ въ Устава на Обществото параграфъ 3 на чл. 23. Така настъпи третата фаза въ борбата съ търговията съ жени и деца.

Презъ 1920 г. Събранието на Обществото на Народитѣ, преди да предложи мѣроприятия за борба съ търговията съ жени и деца, помоли Главния Секретаръ при Обществото да отправи единъ въпросникъ къмъ правителствата отоосно законодателнитѣ мѣрки, които трѣбва да се взематъ за борба съ тая търговия. То покани сжщо и Съвета да свика една международна конференция да съгласува отговоритѣ на отдѣлнитѣ държави, за да може да се предприеме една обща акция.

Тая конференция бѣ свикана на 3 Юни и трая до 5 Юли 1921 г. при участието на 34 държави, между тѣхъ бѣха и държави, изказали желание да участвуватъ. На тая конференция се прие единъ проектъ за конвенция, предложенъ отъ представителството на Великобритания. Тоя проектъ се прие и отъ Събранието на Обществото на 30 Септември 1921 г.

Конвенцията отъ 30.IX.1921 г. се различава въ много отношения отъ споразуменията отъ 1904 и 1910 г., при все че въ чл. 1 отъ нея държавитѣ се приканватъ да се присъединятъ къмъ тѣхъ. Минималната възраст при нея е 21 година, когато при тѣхъ е 20. Независимо отъ това, чрезъ нея се приканватъ всички държави да учредятъ бюро и служби за защита на женитѣ и децата, а сжщо и да взематъ мѣрки за тѣхното своевременно настаняване на работа. Другъ членъ се отнася до защитата на емиграцията. За да може Съветътъ да следи приложението на конвенцията, назначи една постоянна комисия отъ компетентни лица, която да дава мнението си винаги върху общия контролъ. При назначаването на тая комисия се взе подъ внимание членоветѣ ѝ да бждатъ отъ ония държави, кждето търговията съ жени и деца е най-развита. Съ огледъ на това положение Съветътъ покани и Германия и Съединенитѣ Щати да посочатъ свои делегати. Съединенитѣ Щати се отзова на поканата, а Германия още не е.

За да осигури приложението на конвенцията, Съветътъ прикани всички държави да я ратифициратъ. България се присъедини къмъ нея на 15 Юни 1921 г.¹⁾ Освенъ това, предвиде се ежегодно държавитѣ да представяватъ рапорти. Презъ втората сесия на Комисията, последната исказа мнение да се предприеме една анкета върху търговията съ жени и деца. Американското дружество за хигиена въодушевено отъ това мероприятие остави на разположение на комисията една сума отъ 75,000 долара. Анкетната комисия започна работа презъ Априлъ 1924 г.

*В. Търговията съ опиума и други вредни вещества.*²⁾ Борбата срещу употребяването на опиума започна отъ 1906 г. Въ нея отъказа да вземе участие само Китай и всички опити да бжде заставенъ да вземе участие останаха безуспѣшни. По инициативата

¹⁾ Вж. Т. I. стр. 231.

²⁾ Гл. още подробности въ забележката къмъ чл. 174, който задължи България да се присъедини.